

Treapta V

Cerîntul V

Despre pocăința cea făcută cu grija și deplin arătată, în care se vorbește și despre viață sfintelor osândite și despre închisoare

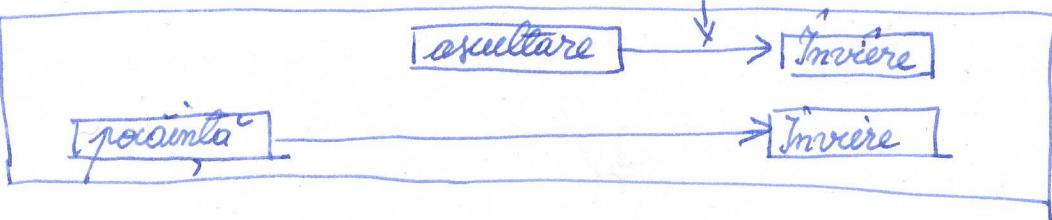
- ① Ioan a alergat odată odinioară înaintea lui Petru (In. XX,3) și
asultarea sa pus aici înaintea pocăinței:

Ioan ajungând înainte, închiriaște asultarea.

Petru închiriaște pocăința.

Jinând treapta IV (asultarea) Ioan ajunge prin asultare mai
repede la sunasterea invierii decât Petru, care după lepădare a trebuit
să treacă prin pocăință.

ajunge mai repede la:

(2) Po căntă este aducerea înapoi (improspătarea) a botogului:

Po căntă este invocarea cu Dumnezeu pentru o a doua viață.

Obs1: Po căntă este întoarcerea de la starea cea potrivnică fizică la cea după fire; și de la diavol la Dumnezeu, prin nevință și durere.

Obs2: Botogul este însă și el o asemenea întoarcere, dar fără nevință și durere.

Obs3: DEF: Po căntă este întoarcerea de la păcat. Dar nu e un singur păcat, și intreg omul vechi se numește păcat. Important!!!

Păcatul e imbibat ca otrava în totuști funțiile omului.

Po căntă e de a o miscare totală,

o miscare existențială

o miscare de curățire a întregii funțiile omenești

în toate gândurile

în toate operele

Obs4:

DEF: Po căntă este părăsirea celor dinainte (păcatele de dinainte)

Po căntă este părăsirea întristării pentru păcatele dinainte.

Important!

aduce

Po căntă → smerenie

duce la obținerea

Important!

Important!

Po căntă este cumpărătarea a smereniei.

Po căntă este neconcenția renunțare la nădejdea vreunee măngâiere trupescă.

Po căntă este gândul oscindirii de sine și îngrijirea neîngrijita de sine.

Obs5:

Îngrijirea pentru viața venită și neîngrijirea de plăcerile trecutoare.

Îngrijirea pentru viața cea adevărată, nu pentru cea de suprafață.

Îngrijirea pentru funția adevărată, și nu pentru cea paroșă.

Cel ce se îngrijeste de sine nu osândeste de sine.

Se osândeste de sine pentru că vrea să se mantuiască.

El nu mai are nici o grija de lucrurile lumii și de acela devine neosânsit de gândul ul bun al lui, împungându-se în ocărându-se pe sine ~~pentru că vrea să se mantuiască~~. El nu mai are nici o grija de lucrurile lumii neînțel și privind de mai înainte la peștele de acolo și la focul nestors.

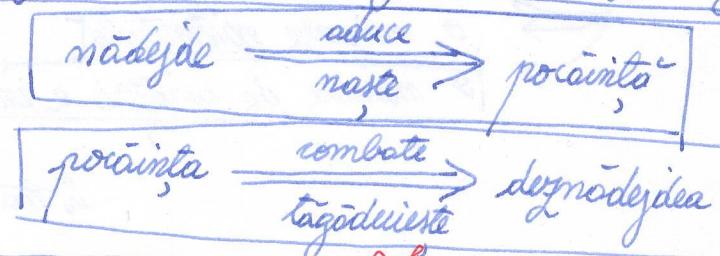
Sau altfel:

E fără grija, înțeles că nu se mai îngrijeste de nici un lucru ~~pământesc~~.
Dar se îngrijeste de sine, ca urul să pare grija numai de sine și de mărturie sa.

Obs.

Poacintă este gândul osândirii de sine și îngrijirea neîngrijită de sine.

Poacintă este fiica nădejdui și tagăduirea deznaștejdei.

Important!!!

Important!

Cel ce se poacintează nu pierde nicio idee nădejdeasă și pentru că nu mai există cintare. Dar primă nădejdea aceasta nu-n-i pună nădejdea în plăcările și în lăudele trecutoare.

Cel ce se poacintează nu osândestă pe sine, dar scapă neînfruntat.

Cel ce se osândestă sincer pe sine nu e osândit de Dumnezeu nici tragește mila lui vorbind (dureres) și o are cel care a păcotește și l-a supărat pe El primul acesta și dă doradă și revine la elibera fata de El.

Obs.

Recapitulare

Definiție:

- (2) Po căntă este aducerea înapoi (impropiatate) a botezului.
- Po căntă este invocarea lui Dumnezeu pentru o a doua viață.
- Po căntă este întoarcerea de la păcat. Dar nu e un singur păcat, ci întreg omul vechi se numește păcat.
- Po căntă este umăratoare a smereniei.
- Po căntă este neconțință renunțare la nădejdea unei măngâieri tristești.
- Po căntă este gândul osințorii de sine și îngrijirea necognoscita de sine.
- Po căntă este fiica nădejdui și lagădurișa deznaștejdui.
- Cel ce se po căntă se osințeste pe sine, dar scopul nemînținut este.
- Po căntă este împăcarea cu Domnul prin lacrimi și prin lucrarea cea bună a celor potrivnic păcatelor.
- Po căntă este robdarea de bunăvoie a tuturor recăzurilor.
- Cel ce se po căntă este priințul pedepselor sole.
- Po căntă este prăvirea tare a părțile lui, și lovirea reflecătură prinț-o săntorie adâncă.

Important!!!

Important!!!

Important!

Recapitulare

imprestăarea
păcerea împotriva

Botoz

Pocăinta

Definitii:

rezumat:

Important!!!

Pocăinta

înviată

Dumnezeu

o a doua viață

Pocăinta

întoarcerea de la păcat

păcat

omul vechi

O Pocăinta

îmrenergie

renunțare

Pocăinta

mângâiere îngreșită

Pocăinta

egozul osândirii
de sinele patomias

monturi

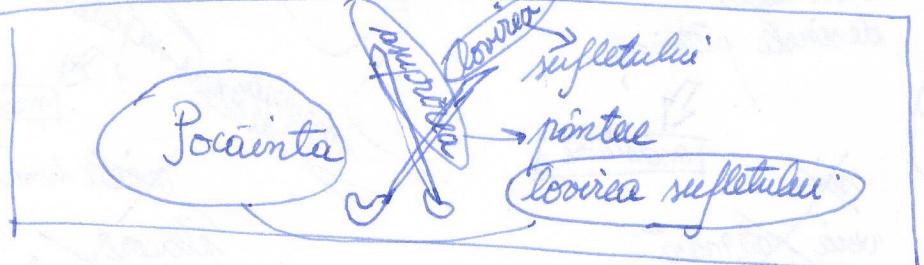
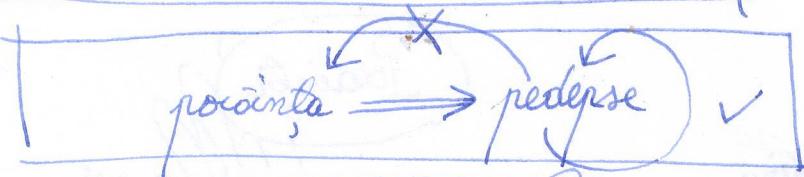
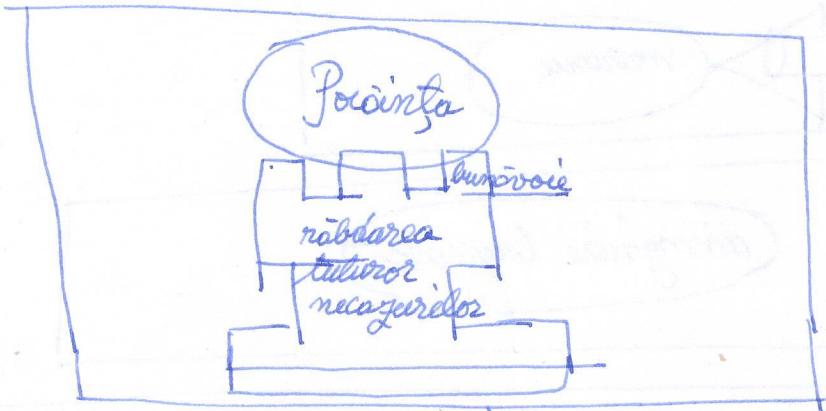
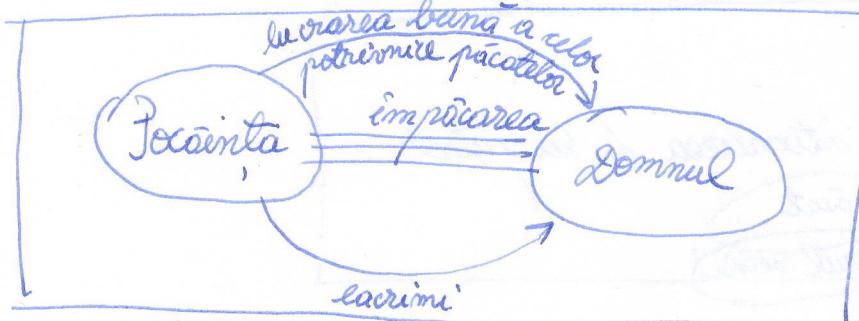
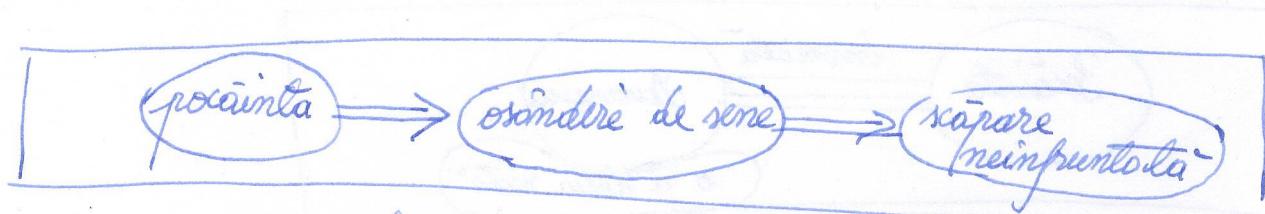
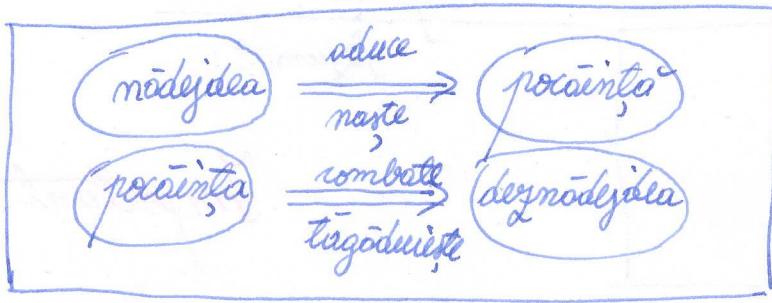
sine
voia optimari

Pocăinta

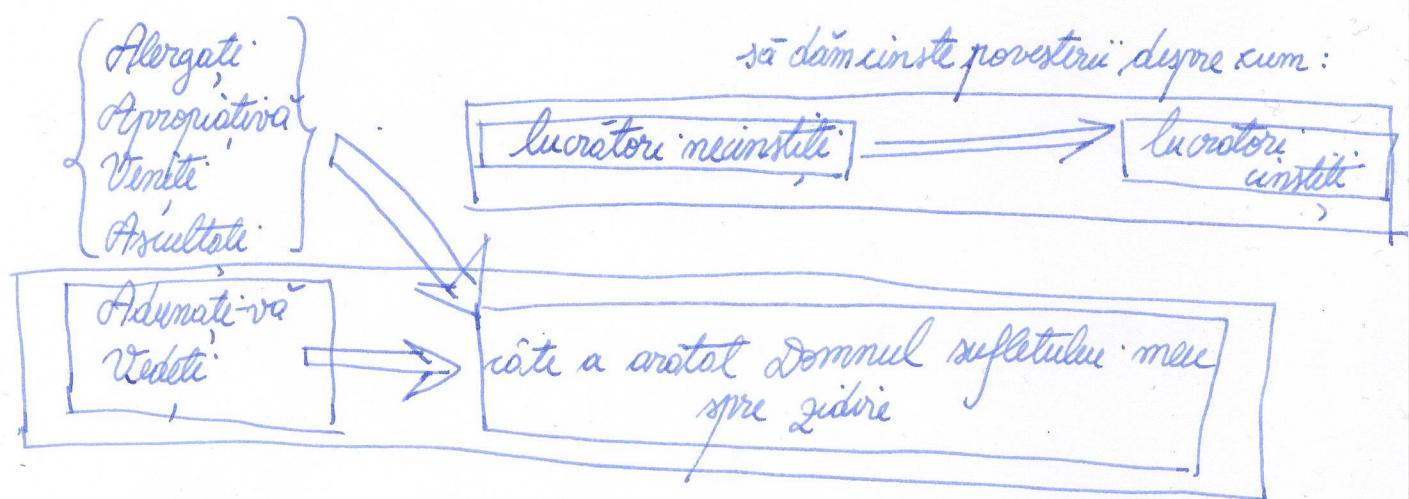
îngrijirea de sinele năjătore

monturi

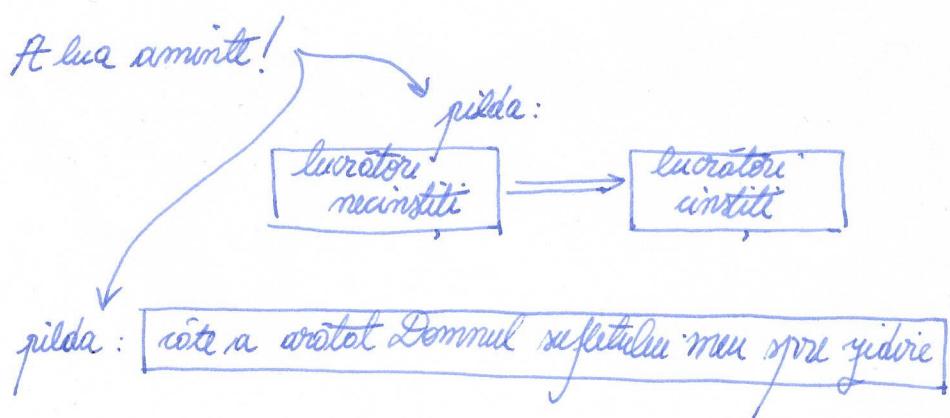
sinele lumen
plăceri lucrare lumenști

③ Alergati și vă apropiați: Venite, ascultați și vă voi povesti vă, toti cei că L-ați mărit pe Domnul. Adunați-vă și vedeti că a arătat suflătul meu spre zidire. Ja ne înfătesăm și să dăm cîstea mai întâi povestirii despre lucrătorii nevinovăti care au fost vinovăti.

"Merge și grune căt de mult boala
Ti-a făcut Tu dumnezeu"

④ Să consultăm, să nejum și să facem ca asta să fie ce am potrivit
vreo cădere neavenuita. Sălăte-va și sedeti în față de pe urma
căderilor. Luati aminte, frate meu, la următorul meu. Plecată urechea
voastră cei și veți să împăcați, iarăși, pe Dumnezeu, printr-o întoarcere
adevărată.

Să consultăm, să nejum, să luăm pilda lucrătorilor neavuiniți deveniți cinstiți

cădere neavenuita

lucrători cinstiți

Sălăte, sedere, luare aminte, plecat ureche, întoarcere
aderărată

zăut de pe urma căderii

împăcare a
Dumnezeu

5) Fiind eu, neputinosul, că vîstoarecare stare de viață și
mărirea mare și neobișnuită a celor aflati în mănăstire deosebitoare,
numitoare închisoare, supusă mai înainte pomenitului luminator al luminatorilor
Important! l-am rugat pe cel drept să-mi înlesnească să ajung să-eu acolo. Se
marele bărbat a ascultat rugămintea mea, nerănd să întreze sufletul meu
întru nimic.

Ajungând deci eu în mănăstirea celor ce se procază și în locul
celor ce plâng sau cădărat, am vîzut într-o deosebire, dacă nu e
prea întrăijnet să spun, "cele ce ochiul omului nepășător nu le-a vîzut
și la inima omului trăindao nu s-au suțit" (I Corinteni: II, 9) Cuvânt
și cuvinte care pot să-l selească pe Dumnezeu; indecință și chipuri
de viață care pot încovoaia în suoră timp iubirea Lui de oameni.

Am vîzut pe unii din veniovați ai ei nevinovați stând tota
noaptea, până dimineață, afară, în aer liber, cu picioarele nemăscate,
platindu-se de somn în chip galnic, prin silirea firu, și modăndu-se
nu un pic de odihnă, ci levinându-se și trezindu-se la ocăraș, se cortără
pe altii, provind cu jale la cer, și urând de acolo ajutor cu tânguri și
strigări.

Obs. Vinovați pentru că au păcatuit, dar nevinovați pentru că prin
păciință au dobândit iertarea lui Dumnezeu. "Despre pacătosii nepacătoși"
a vorbit și Luther, dar în alt sens: în sensul că sunt iertăți de Dumnezeu
chiar dacă pacătuirile mai depărtă. La el nu e păciință din partea omului.

Pe altu', iarăși, stând în rugăciune și legându-se mâinile la spate
ca niste osândite. Ei își tineau fața întristată, apăcătă la pământ și se
osândeau, recotindu-se nevrednicii să privească la corozi, la neputință
nici măcar să spună ceea ce să se roage lui Dumnezeu, stăpânul de
neprinciperea gândurilor și a constanței, nestând cum și de unde să reacționeze.
Ei își întărsau doar sufletul lui Dumnezeu, fără urvant, și
mîntea fără glas și plină de întuneric, și de o umbra urătoare subțire
de degnădăjde.

Important!!!

nestând cum să reacționeze:

Obs1 Scolia Isaac Sirul:

Nefăcând nimic altceva decât să se arunce pe sine înaintea vruchi
lui Hristos moștea și pina, avându-se mâinile legate la spate. Canta
[sa nu răcești căldura] și [sa nu te răcești de lacrimi], [ci sa te nevoiești
de în acestea]; și vei fi fruțit, și omule de te vei îngriji de cele spuse
înlăuntrul tău și vei fi ca un rai înflorit și ca un iepor nelipsit de apă.

Voa Ta Dramne!

nevoindă

Important!

→ + morăuirea coloanii
+ neșăruirea de lacrimi

dulceata

unda subțire de degnădăjde:

Obs2 Iustrările neconveniente ale constanței chiar dacă nu coboară
sufletul la degnădăjde (căci aceasta e proprietatea dravilor), dor nu lăsă
cugătarea să răsuflă, apăsând gândul și înfierbântându-l ca să petreacă
până la sfîrșit într-o somnoare de sine.

Degnădăjdea e mai mult o spătară a cărei poartă sufletului
ca o undă vicleană nu subțire, a aduce după ea potopul, [dar pe
care o refuză voiața celui care se pocăiște, într-o spătară încordată]

Pe altău, sejând pe pământ în sac și renuso și acoperindu-și jată
nu genunchiu și bătându-și fruntea de pământ. Pe altău, lovenindu-și
meren pierptul, și chomându-și înapoii susțitul și viața lor.

Obs „Susțitul, privind spre moartea spirituală (nu grăză), recheamă
viața să revină ca pe deasupra lui! Căci astăzi își recheamă susțitul lor
mort prin păcat, spre viață sau prin vîrlătură, pe care a trăit-o mai înainte.”

Unu din acestia lădau pământul cu lacrime! Altău, fiind lipșite de
lacrimi, se loveau pe ei însuși! Unu se vătau pentru susțitul lor și pentru
niste morți, reputând să răbdă strămoșorarea înimii lor.

Obs „Inima umplută de întristare pentru slabiciunea și neputința ei,
din pricina faptelor triste și oribile, umple locul tătoror faptelor triste.”
Ea topesc adică acele fapte, și se asază în locul lor. Pe locul oricărui
fapt tristesc opere inima întristată, tîrnându-le în cumpăna și
covârsindu-le; sau orice faptă tristească face să se nască întristarea
inimii. [Din rama produsă de o placere nu nasc durerea]
[Din sotărarea de mâncăruri grele nu nasc înfrângerea tamăduitoare]

Tar altu' [gemeau cu inima], dar [cu gura împiedicau sunetul tângerei];
însă deoarece nu mai puteau să țină gemanatul cu inima, tipau pe măștilele

→ Am văzut acolo pe unu' [ca ierii din ei însu'] în felul purtării și al gândirii
[produse de multă măhnire]
[intunecate de multă măhnire]
[nesimilitori fata de toate cele ale vietii]
opor [scufundat în adâncul smorenii]
frigându-se în foul întristări lacrimile ochilor
Important!

→ Am văzut acolo pe altu'
[făcând jos îngândurăte]
[rătăciind la pământ]
[merciindu-se copetelile]
[racind ca niste leu din fundul inimii]
[scrâsnind din dinți]
[suspirând]
Important!

Unu' dintre ei ureau cu buna naștere [vertarea de toate] și [se rugau]
Altu' dintre ei [smorenu negrația] și [se săndeau] [socotindu-se nevoie de întărire]
refund în stare să se opere
strigă către Dumnezeu

Important! + [rugacunile]
[cerere] + [buna naștere] ⇒ [eortare de pacat]

Important!
[săndare] + [strigare] + [negruția orară] + [gând nevoie de întărire] ⇒ [smorenu negrația]

Altii gemenau cu inima

⇒ dar impiedicau sunetul tăngurii ue gura

Important!

inimă deoarece nu mai puteau să tina geamatal cu inima
tipau pe meastrițate ue gura

Unii

iesiti din ei insisi în felul pustoru
iesiti din el insisi în felul gândirii
 pierdeți de multă mălmire
intinerate de multă mălmire
nesimtitori fata de toate ale ale vieții

apoi scufundate în adâncul mizeriei

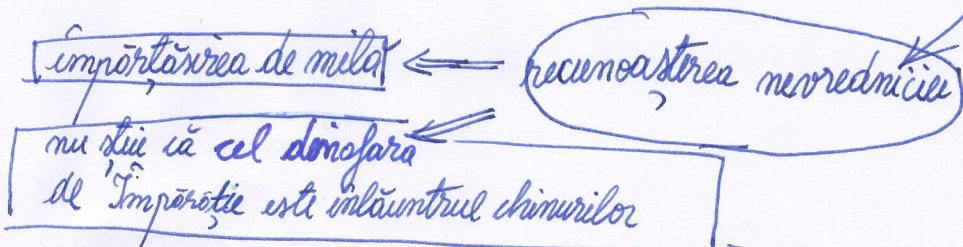
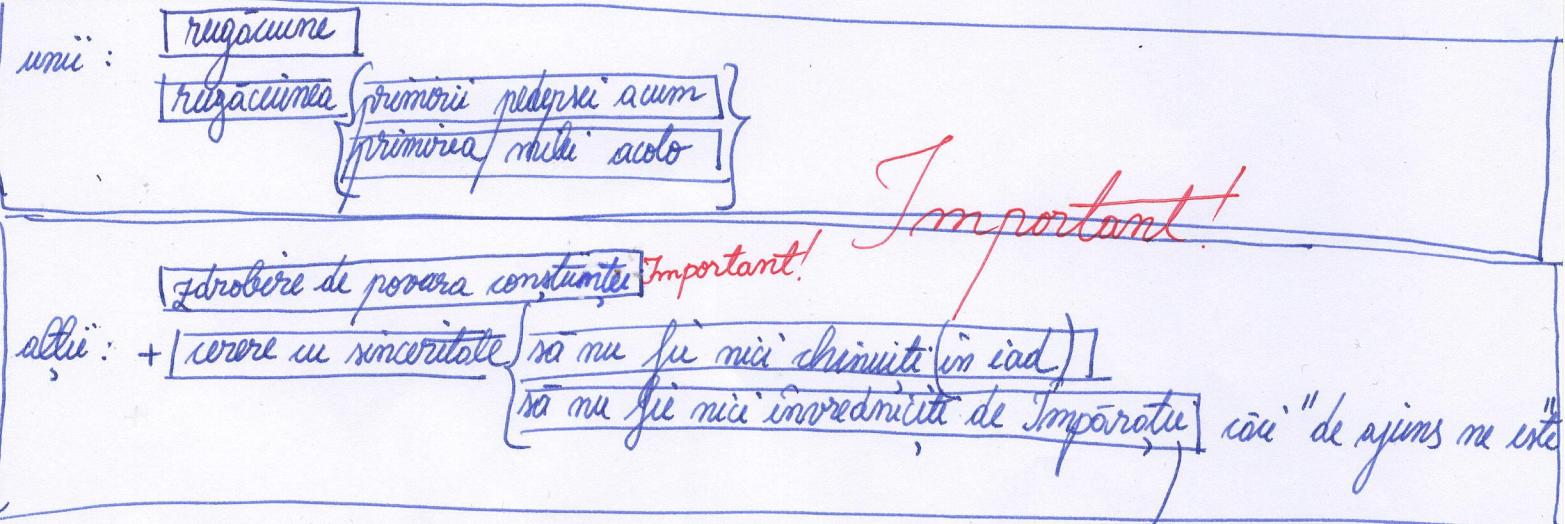
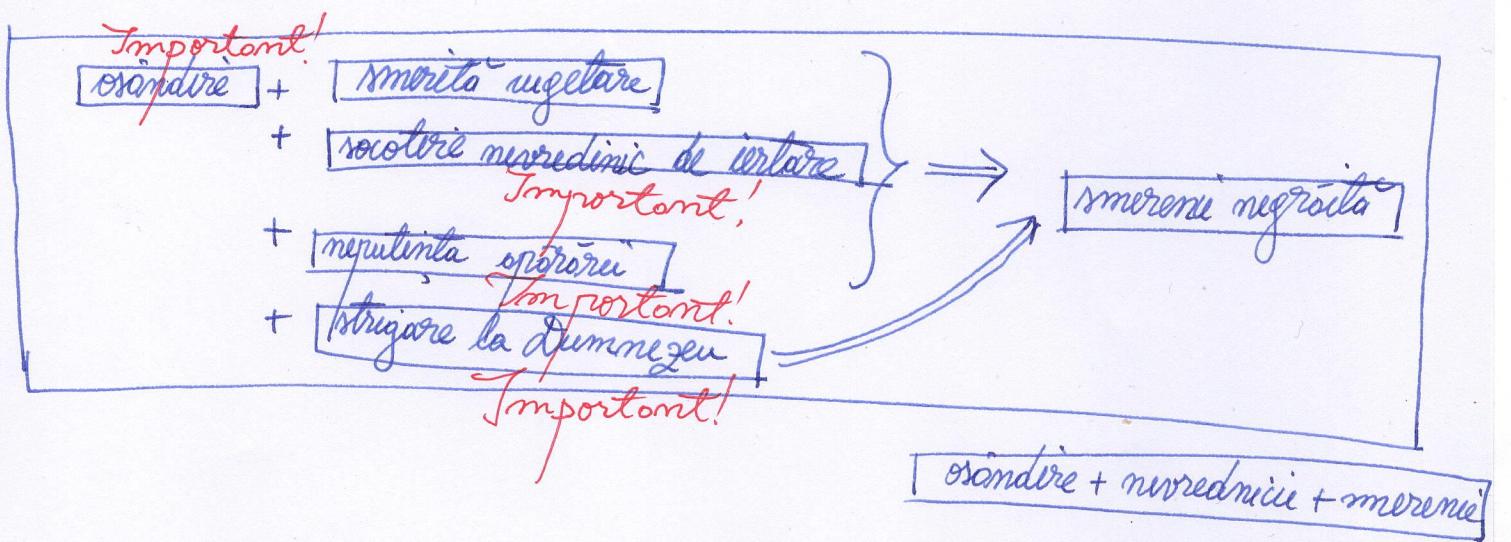
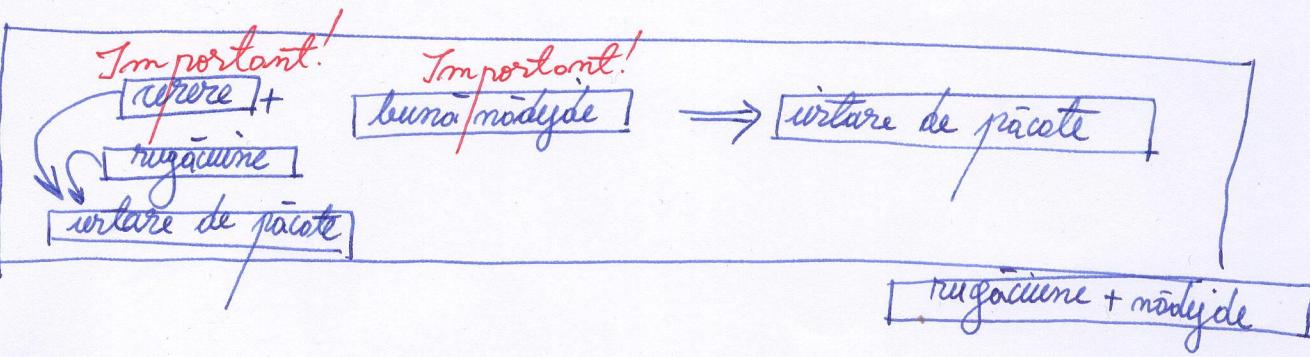
⇒ fugându-se în foul întristăru lacrimele ochilor

Important!

Altii

făcând jos îngandărare
făcând jos roulând la pămînt
mîrcându-n copetele
răcind ca nește lee din fundul inimii
sorând din dinți
suspirând

asteptarea Domnului

Ols **Important!** Înofara de vîlăre și de păcat nu e nimic.

Nu există o stare neutrală morală sau spirituală.

suflete morante

suflete zdrobită

suflete încovoiată sub greutatea sarcenii

glas
strigăt către Domnul

putere va înnoaile însoțe nemintirea
putrelor.

+ speranță
+ zdroboire
+ încovoiere

Important!

glas
strigăt către Dumnezeu

⇒ înmuire
⇒ putere
⇒ simțire nemintire

ziceau rătăind în jos, la pământ

"Stim, stim că suntem vredni și de toata pedeansa și chinurea!
Si pe drept urânt!

Te nu ne ajunge puterea de a răspunde pentru multimea latorilor noastre
mai de vîță rugă toată lumea să plânge pentru noi!

Numai astăzi dorim:
Numai astăzi ne rugăm:
Numai astăzi cerem:

"Nu cu mânia Ta să ne mustre pe noi"
Ps VI, 1
XXXVII, 1

Nică după judecata Ta cea dreaptă să ne trimitti pe noi la chinuri.
Ci crutătine și ne va fi de ajuns ca să ne vibărâm de marea Ta
amenințare și de chinurile cele fără de nume și ascunse.

Pentru că nu îndrăgim să cerem urarea deținătoră

Căci cum am îndrăgini noi, ei și nu ne-am poșit neștata judecătă
noastră, și am întinat-o după vibarea Ta de oameni și după urarea de
moi înainte!"

Le puteau vedea acolo, și prieteni, se puteau vedea cu adevărat
în chip/vădit, urmările lui David.

Le puteau vedea [oameni îndurând chinuri]
(oameni încovoiati până la sfârșitul vieții lor)
înlăndând toată viața întristată. Important!

Le puteau vedea [sulând să mânance pâinea lor]
(spa lor bînd-o amestecată cu plânsul
mânându-și pâinea tăvălită în cenușă și în prof.)
Important!

Le puteau vedea altuia urmând pielea lipită de oase
fiind uscată la iarbă restată (Ps. XXXVII, 6 CI, 6)

Nimic altăora nu se putea auzi de la ei decât aceste urmări:

*Vai, vai, vai! Of, of! E drept, e drept! Cruci-mă, cruci-mă, Stăpâne! Important!

Unu ziceau: [„Miluieste-mă, miluieste-mă!”] Important!

Tar altuia, mai jalmic: [„Tartă-mă, stăpâne! Tartă-mă de se poate!”] Important!

Unii se pedepsesc pe ei însăși în lăsat
alții se eliberează în frig

Unii gustau glutenia grăsă, gustând și opreau îndată
gustau doar fatata că nu moare de răb
Important!

Alții împărțăsindu-se de glutenia pâinei, aruncau restul cu mână
departe de ei
mumindu-se nevoie de hrana urvântătoare, ca unii să au săvârșit
Important! faptele celor neurvântătoare.

O.S. Pâinea este hrana urvântătoare sau națională, pentru că pregătirea
ei se face prin națională omenească, cătă vreme animalele nu și pregătesc
hrana pe temeiul unei cucătări.

Unde se vedea între ei vreo iubunire de mână?

Unde se vedea între ei vreo vorbărie fără rost?

Unde se vedea între ei vreo jertfă de mânie?

Nici nu mai stiau de este printre oameni vreo mânie
căci planșul alungase dintr-o su desăvârșire iutomea.

Unde se vedea vreo temerărire în curând?

Unde se vedea vreo spăbatăre?

Unde se vedea vreo îndrăzneală?

Unde se vedea vreo leuire a trupului?

Unde se vedea vreo formă de slavă desartă?

Unde se vedea vreo nădejde de desfășurare?

Unde se vedea gândul la vin?

Unde se vedea gustarea vreunor proame?

Unde se vedea măngâierea de continutul vreunor oale?

Unde se vedea îndulcirea gătitejului?

Important!

Nădejdea tuturor acestora se stinse la ei.

Unde se vedea la ei grija de ceea ceață pământă?

Unde se vedea gândul de a judeca pe careva dintr-oameni?

Nimic din toate acestea.

Arestea erau la ei cete spuse
Arestea erau la ei cete sugele
Arestea erau la ei cete strigate } vătre Dumnezeu

Unii bătându-și cu putere pînă în strigăt vătre Dumnezeu de
parcă stăteau la poarta cerului:

"Deschide-ne, judecătorule, deschide-ne, că ne-am inclus
prin păcate poarta și am rămas afară!"
Important!

Altii giceau:

"Arata-ți numai fata Ta și îndată ne vom mărtui!"
Important! Psalmul LXXIX, 4

Altii iorășeau:

"Arata-Te sărmanilor ce sed în întuneric și în umbra morții!"
Important! Iuda I, 49

Altul la rîndul rău:

"Degraba să ne întâmpine iudeările Tale Doamne, că ne-am pierdut
că am deznoedăjuit, că ne-am stins foarte!"
Important! Psalmul LXXXVIII, 8
Psalmul CII, 4

Unu ziceau:

"Oare și va mai arăta Domnul de aci înainte deasupra noastră?"

Altu ziceau:

Important!

"Oare treacăt-a sufletul nostru peste datoria sa de mesușrit?"

Important!

Ps. CXXIII, 4

Altul zicea:

"Oare se va milostivi Domnul de aci înainte de noi? Oare îl vom săzii zicindu-ne nouă, celor din legăturile de nedreptate, <Text!>
și celor din iadul pacăintei: <Text!>?"

"Oare intrăt-a strigarea noastră la urechile Domnului!"

Important!!!

Totii nădeau privind surseea cu ochii năștălău la moartea și zicind:

"Care și mi se va întâmpla? Care care va fi hotărarea?

Care care va fi sfârșitul noastră?

Care va mai fi pentru noi chemare în apoi?

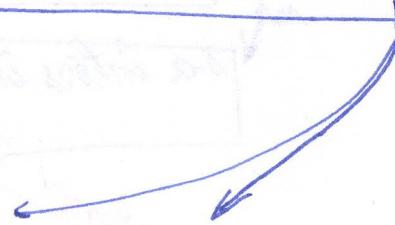
Care mai este iertare pentru noi; înțelegere, smorțiu, osindetiu?

Care a avut [spus] cererea noastră să intre înaintea Domnului
sau [s-a întors în apoi], pe drept urvant, umilită și rănită?

Care, intrând, căt folos a agonisit?

Cată bunăvointă?

Cât rod a debândit luararea ei?

Pornind din trupuri și guri necurate și neavând multă putere, ta împăcat să
ore, pe Domnul nu devărsire sau măcar în parte?

Sau a tamădit, măcar pe jumătate, ranile noastre, care sunt multe
și au nervosie de mare durere și suferi, și de multe ostenele?

Care s-au apropiat de noi îngerii păzitori? Sau sunt departe de noi?

Căci sau nu s-au apropiat de noi toată osteneala noastră e fără folos și despartă.

Pentru că rugăciunea noastră nu are puterea înfrângării / pentru
nici îmarierea ușoarăi

a intra la Domnul dacă îngerii nostri călăuzitori nu se vor apropiă de el
ca [să o ia] pe aceasta și [să o ducă] Domnului.

Care a nici nu va intâmpina?

Care care va fi întârzierea?

Care care va fi sfârșitul nostru?

Care va mai fi pentru noi cheltuirea împozită?

Care mai este lăsată pentru noi? Pentru noi intunecătii, mărturiile, crândetul
Important!

Care a avut putere (cererea noastră)?

Important!

→ s-a intrebat Domnul

→ s-a întors împozit pe drept curând
umilită și înruinită

*Important!
intârzierea*

Care rătă folos a agențiat?

Care rătă bumanivitate?

Care rătă nod a debarind lucrarea ei?

→ a împăcat ea sare pe Domnul cu desovârsire
nu măcar în parte?
Important!

→ a tămocuit ea sare, măcar pe jumătate ranele
noastre?
Important!

mari durere
mari rădore
multe ostenele

au răvoie

Important!

Sare s-a apărut de noi îngeuri pojaror?

altfel

Rugăciunea noastră are
dacă este lăsată și este devoare de vîzuri la Domnul

Important!

puterea îndrăgosti
amărirea uriașă

Toată osteneala
este

fără ploaie
desertă

Oboz

[care s-au appropriat de noi îngeri păzitori?]

rugăciunea noastră are **Important!**
puterea îndrumării
marijarea urăției
dăcă feste luptă și teste duse de îngher înaintea Domnului

luptă osteneala este **fără folos**
lăsată

Din cauza asta avem totdeauna nevoie de rugăciunea altora, care, ca mijlocitori, sunt tot atâtaia "îngeri" pentru noi, mai ales când sunt mai urăți ca noi; deci nu suntem scuțti de rugăciunile noastre.

numai **dacă** rugăciunile noastre nu preocupe de Dumnezeu
aducând și nimănui lor la Ele; **Important!**
nu le înlocuiesc!
Important!

Cei deveniți ca guvernări, adică simple obiecte fără simțire
nu se mantau în viață prin rugăciunile altora

În mod deselbit ne ajută lucrarea de mijlocire a preotelor
orând concentrată în ea lucrarea întregii comunități a Bisericii
în care cu siguranță sunt mulți mai buni ca noi.

Important!

Unu de multe ori nu întrebau unu pe altu plini de neriguranta, ci și:

"Care vom scăpa fratilor?
Care ne va împlini rugămintea?
Care va fi propita?
Care ne va deschide?"

Important!

Tor se leste răspundeau:

"Cine stie (cum ziceau frații noștri minivitoni) de ce va răspunde Domnul
ni me va izbăvi pe noi de multă muncire?

(dar) noi să facem ce treie de noi. Se de nu ne va deschide
Cine urcă în cel mai înalt loc nu este Domnul Dumnezeu, cel ce ne-a
lăsat afară cu dreptate. Important!

(dar) nu străvîm, datând pomen la sfârșitul vietii noastre.
Poate pentru multă noastră îndragosteală și stăruința ne
va deschide Prea Bunul. Important!

Pentru aceea, indemnându-se unu pe altu, ziceau:

"Să alergăm fratilor! E nicio de alergare, de alergare cu multe, pentru
că am rămas i jafără din bima noastră fratime. Să alergăm mureata,
treptul nostru murdar și poartă opere cele reale, și să-l omocăm mortejion
cum nu-a omorât și el pe noi." E uia și să facem acei fericite,
stăruințe de simțul vinovăției.

Important!!!!!!

Important!!!

Important!

Se vedea la ei gomundii uscate de multimea morților
ochi torțe și răsfundatii închintă, undeva adânc
 erau lipsite de păr
obrajii erau răniți și arși de fierbințele lacrimilor
șetele vestite și galbene
șetele nedeoștebite într-o nimică de șetele morților

Obs

Undeva în adâncul nedefinit și fără sfârșit al sunnețirii
 pe care nu reușește niciodată să-și scotăze în întregime.

"Unele dintre lacrimi 'arb, și altele îngroză'

Toate lacrimile rare ies din inimă din pricina păcatului.
 unicul trupul și-l arb și de multe ori însoțită cugetarea și simte
 vătămatul de ierirea lor. La început omul ajunge în chip necesar
 în treapta acasta a lacrimilor. Si prin ele își deschide ușa spre
 o doară treaptă, mai înaltă, rare este bucuria în rare omul primire
 milii

Acea din lacrimile rare izvorăște din înteligență.
 Ele infumurătoără și îngroză sufletul.
 Ele își nerălită.

Important!

Prin ele se schimbă înăuri împădurarea omului.
 Cău cănd inima se veseleste înflorestă jata.

deschid
ușa:

lacrimi
din inimă
ies din cauză păcatului

bucuria
primirei
milii

primirea milii
primirea măngâierii

Important!

Le înseamnă greava patimire a celor îndrăgiți pe lângă a celora?

sau ⇒ Le înseamnă greava patimire a celor îndurători, pentru morți?

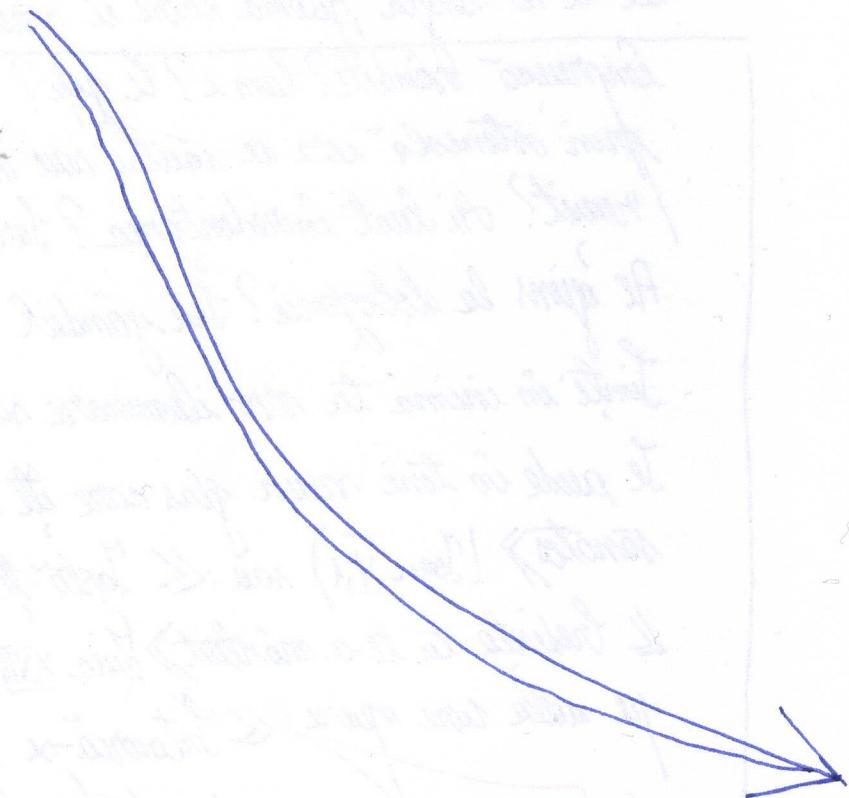
sau ⇒ Le înseamnă greava patimii a celor ce petrec în exil?

sau ⇒ Le înseamnă greava patimii a celor pedești, orânditi, pentru omorii?

Nimic nu e elui și pedearsa fără de voie a acestora
pe lângă ea de bunăvoie a aceleia. (calugării din mănăstirea
Important! inclusiv)

Ti vă rog să nu socotești povestile spuse, protelor.
Acesta rugau de multe ori { pe judecătorul acela mare }
{ pe postorul }
{ pe îngorul între oameni }

nu le pună mâinile și grumazul în fiare și în rătese
și nu le tinduiau petioarele în butuci; ca la cei orânditi;
și nu-i dozează din acela înainte de a-i primi mormântul
, ba nici chiar în mormânt. Important!

Dar nu voi ascunde nici smerenia cu adevarat orednică de mila
nici liberea gădibită către Dumnezeu
nici pocința acestor fericiti:

Când vedeau că vor purcede spre Domnul

ca să se infătiseze înaintea Scăunului celui neprimit de mită
acei buni locuitori ai locului și pocința rugă prin întăritătoarea
lor, cu jurăminte, pe acel mare pastor să îi prevedească
pe ei de înmormântare omenească, și să fie aruncate, ca niște
debitoare în apa râului sau să fie lăsată în tăriea subterană
de față.

Dar cît [de înfricoșătoare] era priveliștea cerurilor lor din urmă?
[nici de jalenică]

Când împreună - osânduți - rimteau pe cel cu o luce înaintea lor
că era gata să se sfârsească, îl încercărău până ce avea încă minte
în putere. Își plângeau, și plini de dor, și elotinându-și capetele în
cea mai jalenică infâșuire, întrebau înștiință cu curiozitate vîrstă pe
acel ce se temea, și când către el apinsă de milă: „Ce este, frate hi
împreună osându? Cum e? Ce zice? Ce nodă-ți duci? Fi lobându
prin osteneala celor ce vătoți sau n-ai vizbutit? Ai ajuns sau n-ai
crezut? Ai lucrat încredințarea? Sau nodăjidea îți este nerigură?
Ai știut la slaboșenie? Sau și-ndul tău elotină încă și se îndocică?

Simți în inima ta oră iluminare sau încă e întunecată și ocărăta?
Te audă în tuni vreun glas care îți spune înăntre: «Tată, te-ai făcut
să morăzi» (Ioan V,1) sau: «Tată - fi-ri, tu pacătele» (Ioan X,2), sau:
«Fredinta ta te-a mantuit» (Iacob XVIII, 42)? Sau ti-ri pare că auzi încă
pe acela care spune: «Intoarcă-ri pacătelei în iad» (B IX, 17)

Important!

șt: «Legându-i mâinile și picioarele, aruncă-l în întuneric» (Mattei XXII, 13)

șt: «Păcănelegiutul, nu să nu mai vada slava Domnului» (Iacob XXII, 10)

Te spui frate? Te spui frate, pe săvătă?

Te rugam, spune-mi, ca să cunoascem și noi ale căreia vom fi:

Căci timpul tău s-a încheiat și altul nu va mai fi în vecă.

Obs Iacob Sirul

Important!!! întrebare: Când va cunoaște cineva că a dobândit iertarea păcatelor?

Răspuns: Când va simți în sufletul său că te urăste pe acesta
de desăvârsire de îninimă și cind tin rețele din afara ale lui
și va răzvăgi contrar celor în care era.

DEPĂȘIREA
PĂCATULUI

1. ure păcatului

2. fațea contrarului păcatelor celor în care era

Important! Important! Important!

Acesta s-a incredintat că a dobândit iertarea greșelilor
de la Dumnezeu din mărturia constănței pe care a căștigat-o
după urântul Apostolelui; care zice:

"Constanța care nu se exindește este martora ei înseși."

1 Tim I, 19

La aceea, unii dintre cei ce adormeau răzvindău:

La suștea, unii dintre cei ce adormează răpunădăea:

"Bineînțat e Domnul, care ne-a depărtat făgăduințea noastră de la noi"

„Înțeleptul lui

(Iudea LXV, 19)

Altii iatăși:

Important!

"Bineînțat e Domnul care nu ne-a dat pe noi spre vinarea dintilor lor"

Important!

(Ps CXIII, 6)

dor altui zicau cu durere:

"Cine a străbătut sufletul nostru până în decesul și de durere
Nu avem înă îndrăzneala, ci așteptăm să vedem ce se va întâmpla la judecata
noastră."

Important!

Obs

Poate L'YVTTOCOR nu înseamnă de resuportat
ci înseamnă fără substanță în sine. Căci năd nu
are rostine cum zice Sfântul Maxim Mărturisitorul.

Roul e cintărit de voia cea rea și are ceea fantasmagorică
sau de moarte în sine. Fantasmagoric, dor nu este
mai puțin pătrător. Acest înțeles îl poate avea și în locul de
mai multe, tot din cauza capului, unde se vorbește de "dorere
de resuportat". Roul gărește ca un cor sau slabeste ca
un minus fișă.

Altii au dat un răspuns mai dureros decât acesta, zicând:

"Pai sufletele; care n-a poftit făgăduința neputință; în realul astăzi și
numai în el se va lunoaște și s-a gotit lui!"

Important!

Făgăduința botuzului sau a călugării

Totuște, văzând și ceea ce avea la ei, putin a trebuit să nu devină jumătate
cunoscând mijoranta mea și arătând-o acă greau lor nătemire

Dar cum era și arătarea aceluia loc, și întocmirea lui? Însă vederea locului
îndemna la păcată și la plâns. Lăsi că nu altore le sunt găsi și anvozi de primul
eler și au sărit din voritate și din bogatie său întrucât se sunt plăuti și usor de
primut. Pentru că sufletul care sa lipsească de îndrăzneață și moarte și a cărui
din nădejdea nătemirii, care a stricat peștele răufăciu, a fost ieftit de bogatia
dorurilor, și întrănat de măngâierea sumnepășătoare, a căciu tocmeala cu domnul
a stres faptul cel bun al lacrimilor și e lovit și impus în durere de amintirea lor
⇒ nu numai că primește cu toată răvina osteneală, și pe sine se năștește la re
uicide în chiri binecuvântări, prin născință, dacă a mai rămas în el o scânteie de
uborie și de ferică /Domnului: Așa facău cu adevarat fructul acestui.

↓
Important!
Si pe sine se va uide, adică pe sine se subiect al păcatului.
descoperindu-se se subiect al faptelor bune.

Cel care face aceasta are la început sentimentul că moare
sau că trebuie să moră, nempiavând postă pentru nimic
din că se le face sau se le simte. Important!

Important!
Numai prin acestea ajunge la sine cel în stare numai de bine

Tău având în minte acestea și gândind la înaltimea virtută din care se creeze
ziceau:

"Adure-mă aminte de zile de la început" (Pr CXLII, 5) **Important!**
de jocul acela al sărginței noastre.

Altii strigau către Dumnezeu:

"Unde sunt mtele Tale ale bătrânei început, Doamne, cu care le-a urat
neftelele noastre între adversarul Tău? **Important!**

Altul:

"Cine mă va pună în lumile zilelor celor domântă, în care mă pozează Dumnezeu
când străucea flumurii lui peste capul inimii mele? (Jov XXIX, 2-3)
Important!

Oboz Cine mă va pună, zic, și mă va astăzi în perioada zilelor năle
în care Dumnezeu mă pozează când împlineam poruncile lui
și lumina mintea neftelei mei?"

Si cum își aduceau aminte și de virtutile lor de mai înainte, a căror
părere plăngând-o ca nist preot, ziceau: "Unde este curăția rugăciunii?
Unde, lătrărneala ei? Unde, lacrima dulce în locul celei amare?
Unde, nădejdea recinovăției și a curățorii desăvârșite? Unde, așteptarea
firuței renașterii? Unde, credința fății de partoz? Unde, lăbrarea rugăciunii
lui în noi? Toate acestea s-au pierdut și au pierit că și cum nu s-ar fi
vorbit niciodată și s-au mistuit, și au plecat că și cum n-ar fi fost"

Important!!!

Dar să ne întoarcem la curîntul nostru. După ce am petrecut în inclusivare treizeci de zile, am revenit, neputând să băde mai mult, în astă, la marele păstor. Acestă, văzându-mă schimbat cu totul și turborot la celme a umorului, preainteleptul, pricina schimbării, și mi-a zis: "Ce este, părinte Ioane? Fi sănătatea ador se se chinuiește?" ^{Important!} Iar el a răspuns: "Am sănătate, părinte, și m-am minunat, și am făcut pe lângă vorjule noastre și plâng pe lângă mai mult decât pe ce le n-au ierut și nu le plâng pe ei, pentru că acela prin nădejde s-a ridicat la o timoriță năpârimejdită!" Iar acela a zis: "Astea"

și nemincinarea lui limba mi-a povestit următoarele:

"Înainte cu zece ani aveam aici un frate foarte sărăcinos și așe de lucratul său, văzându-l sătă de oprim su dăbul, tremusam pentru el, și mă temeam foarte de rugina diabolului, ca nu cumva, prin multă alergare, să-și poticeasă piciorul de o rea piatră, ceea ce obisnuiește să se întâmple ador cu îmbila repeedă."

Acest lucru să se întâmplat de fapt. Căci venind după un timp la mine într-o noastră târgie, îmi arăta o rana dezvoltată și îmi cerea un plâns, mai bine decât îmi arătu să-i arăt rana cu fierul roșu; și era turborot foarte.

Oboz Când omul își aduce aminte de primele sale păcate și se pedepsesc per nimic, și Dumnezeu are grija de el ca să-l odihnească. Pentru că Dumnezeu se bucură că lăză dat să cortără, pentru obținerea de la coloana lui:

Căci aceasta este semnul nepătimitirii.

Important!

⇒ Să se colț de mult își rileste sufletul său, pe atâtă se înmulțește cinstirea din partea lui Dumnezeu

Fratel de care se vorbește își cere el înseși pedeopsire, dar și-o cere de la Iulianovic, adică pe lângă parte și-o dă el însuși, dar nu fără încurajare Iulianovicii, adică nu rade nici din prisință, dar să nu

se infunde în pacatul măndriei. Avem nevoie deci de duhovnic, între altele,
și pentru a nu adăuga la celelalte păcate pe acela al măndriei.

Dar vorbind pe doctor că nu voia să se folosească de o prea mare
expresie față de ell (pentru că era vrednic și bila), se crezuse la pînămint,
îmi spuse prietenele, le mulțumind pe acestea cu lacrimi multe și îmi spuse,
pedepșirea în inchisoarea se dă văzut-o."

"E cu reputația să nu moră acolo, straja, e cu reputația"

Astfel sălii mila doftoreului să treacă în aspirine, lăsuă har și în total
neobositul belnavilor. Se deseștește la ei și se pocăiesc, se făcă portos cu ei
cu totă nervă în plâns, răniindu-și inima că nu un cutit nu întristărea
din uiboria de Dummeyen.iar a opta și-a plăcut la Domnul, rugându-se
să nu i se facă parte de înmormântare. Dar că l-am adus aici ca pe unul
ce era vrednic și l-am îngropat laodată cu porință. Pentru că, după o
săptămână de rebii, în ziua a opta se lăsa omul liber.

Ols. "Săptămâna e viața de acum, iar ea e vremea robiei
deoarece fiducia slujește stricării. Iulia a opta e exact viață,
în care ne vom elibera de robia stricării".

Ols. "Săptămâna robiei e numita viața de acum, iar ea libera
e numita viața viitoare. Căci cel ce se scăză în cele septă zile
de viață de acum de operele ce i se au întâmplat, în a opta
se mută la viața libera".

De fapt, mai este unora care stie limpede ca nu s-a nulat de la
picioarele mele smerte si intenite inainte de a fi castigat bunavointea lui
Domnului. Caci, primind in inima credinta desframante a acestei, a uitat si el
picioarele mele mafrumice cu ocazii incredintare. Pentru ca "Cei care
crede totul ii sunt cu putinta", a zis domnul (Marcu IX,23)

⑥ Am văzut suflete necurate căpătatea nebunete de dragoste trupurilor.
Dar, luând din cercarea dragostei prieten de nevoie, au întors această
dragoste spre Domnul. Să săracind împălata peste orice frică, s-au alăturat fără rată
în dragostea de Dumnezeu. Important!

⇒ De acela și Domnul a găsit despre acea desfrânată nu că s-a
deconectat, și că a răbdat mult și a pus-l în cunoștință
să schimbe dragostea cu dragostea (Lucia VII, 47)
Important!

(7) Stiu, o minunatilor, că umora îi ne par nevoile fructelor aurora
se le-am povestit de nevoie, altele anotă de vreut și, iarăși, altele
principale de dozădyde. Dar omul bărbat răstignă din acestea mai
degrabă un bol și o răgăciță de foc și pleacă ducând răvășă în inimă sa.

Tar cel nu răvășă mai mult decât acesta și cunoaște neputința sa și,
dobândind cu ușurință merita ujetăre din disperarea sa sine, alergă
după cel dintâi. Nu stiu însă dacă a ajuns la acesta.

Dor cel trăindao nici să nu arnute cele spuse, ca nu cumva
să risipească și putinul pe care încă-l face deosebită din total și să se
întâmpile cu cel curvantul care zice: "Ave la cel ce nu are răvășă și care
ce are să va lăua de la el" (Mate XXX, 29)

↙ Obs.

La să nu oporești pe cui și nu fac o pocăință altă de moare ca să
descriu înainte, cătorul soiului îi linistește, numind că și putinul bine pe care-l
fac le este de folos. "În case Tatălui ne sunt multă lăcașuri" nu răspălată
a spus Domnul (In. XIX, 2)

Chiar de cel numit în rândul al doilea, care urmărește celul dintâi, dar
nu se bărbătășă acelaia, și nu merită ujetăre constientă de neputința sa,
autorul nu știe de a ajuns la același locaș, ca cel dintâi.

"Acesta este bărbatela, ca omul să lepte împotriva păcatelor sale de mai înainte
pentru că se și roagă să fie iertat, ca să nu se lase boala de ele fie în
înima sa, fie în foță, fie în simțire!"

(Actuația)

[Borbătia înimii] este un alt [ajutor al sufletului după Dumnezeu],
precum și [luncă] este un ajutor al [păcatului].

[Dragoste de Dumnezeu] slungează [negrijă].

[Iar lipsa de frică de Dumnezeu] stârniște [negrijă].

⑧ Nu putem noi, cei ce am căzut în groapa foadelor, să ieșim de acolo dacă nu ne-am suspendat în adâncul (abisul) smorenii.

obs Sunt două adâncuri

Cel al păcatului e numit ai groapei
pentru că este un adânc al nemântării.

{ o groapă în care se înmormântă - constanță }

Un adânc fără fund (un abis) al smorenii

care e o adâncime fără sfîrșit, astfel constanță micinii proprii

{ și a responsabilității în fața lui Dumnezeu }

Aceasta nu poate fi speriată decât deodată cu infinitatea puterii
lui Dumnezeu.

Chiar din groapa păcăsenei se poate trece în adâncul smorenii,
căci chiar păcatul îl poate face pe om să vădă cât de neordine este de la Dumnezeu.

Auastă treiere facându-se prin treptarea constanță, e o treiere de la un adânc
la altul.

Nu mai nimicul adâncului se menține în acel om.

Prin adâncul smorenii se rovăsește și o înțelegere din întunericul tot mai
gros în lumina neșfărșită a lui Dumnezeu.

9

Alta este smorenia matinală a celor ce plâng

Alta este multirarea constinței, viață cu deznaștere, a celor ce parătusește încă

Alta este fericita bogăție a smoreniei ce se investește în ceea ce dezvoltă și primește lucrarea lui Dumnezeu

↓ Obs

"Există o smorenie de la Dumnezeu (I)

"Există și ce se moare din frica lui Dumnezeu (II)

"Există și o smorenie din dorirea lui Dumnezeu (III)

II

Si urmează o timpotare a măduzelor

Si urmează o lăptuire a simțurilor

Si urmează o inimă zdrobită în tot timpul

III

Si urmează mulla simplicitate

Si urmează o inimă ce crește și ce nu poate fi învățată

o inimă ce crește în harul lui Dumnezeu

o inimă ce crește în ambianța iubirii Lui

o inimă ce nu poate fi opriță din bucuria și glorii ei
în înălțările purăritelor Lui

Aceasta este o smorenie compusă din bogăția și

înțeleptul de experiență mereu moritoare neînălțatului lui Dumnezeu.

În această smorenie lucrează Dumnezeu însuși în mod precompunitor.

III Tă[nu]ne grăbim să o sfârâm pe rea de a treia [prim următor].
Căci în zadar vom alerga.

II Semnul celui de a doua este robdarea desărăcătoare a dejumătaru.

Ode "Lucrul mereu este ca, dacă cîndva ne bîțește și ne alungă
să avem sufletul deopotrivă cu al unei căini care când e lungă plăcea
iar când e scump vine, având în inimă gândul că nu suntem vredniții
să fim ca asta!"

I Căci deprindererea rea de mai înainte chinuiește de multe ori și pe cel se plânge.
Să nu e de mirare.

Ode Hippómenos - gândul păcatului, care ne stăpânește și care se investește în constința
pe neșteptate, uneori și în cînd o plimbă pentru păcatele lor.

⑩ Curântul despre judecățile lui Dumnezeu este întâcesc de niciun
Curântul despre codere de neintâcesc suflet.

Nu stiu care sunt coderele care nu se întâmplă din negru

Nu stiu care sunt coderei care nu se întâmplă din planșez din economie
(nu un rest bun)

Nu stiu care sunt coderele care nu se întâmplă din prima întoarcere lui
Dumnezeu de la noi.

Deoarece ne-a povestit că ale ce nu se întâmplă din economie
prinuiesc o întoarcere groznică. Cău nu îngăduie Dumnezeu, care ne-a
predat lor (codorile), să fim, tineri multă în ele.

(11) Să luptăm înainte de tot cu dracul întristăru.
 Dracul întristăru [venind lângă noi în vremea rugăciunii]
 [aducându-mă amintire de maternitatea noastră de mai înainte]
vă este să ne opriți din rugăciune.

Oas

Dracul întristăru ne sorțescă în vremea rugăciunii, dacă intră pe om
 și lăsă rugăciunii prin solzi, că nu suntem în ea îndrăznitorii ceea ce Dumnezeu
 sau legătura are cu El, pe care am avut-o alta dată

Acesta ne face să ne înțelegem și să sună și n-am fi acum în
să înțelegem și ne rugă starez ușorită și

Dar trebuie să stauim în rugăciune chiar dacă ea nu e tot deosebită
 și adunată în întregime în gândul lui Dumnezeu.

"Fii ca lăzile - ominte, frate, la dracul te aduce întristare în om.

Cău [multe sunt ușorile lui pămă] te face neputință.

Cău întristarea cea după Dumnezeu și bunăție, prin care că te regești
 pe tine stăvind în voce lui Dumnezeu.

Dar acela că zice: < Unde vei săpa? Cău nu ai posibilitate>
 Acesta lăzează cu dumneau, pămă ce-l va face pe om să-nu prindă
înțimparea

Întristarea după Dumnezeu nu-l operează pe om, ci-i zice:
 < Nu te teme. Tino iorăș>
 Cău că Dumnezeu e puternic și-l înțelegește pe el. Putea celor
 ce voiesc să debandă însă vorba este că, dacă vor cădea, sa nu se distruge
ca să fie iorăș și grăd

Oboz Este o întârziere folositoare, nu este o întârziere priințioare de stocăciune.

plângere pentru pacatelor propriu

nu plângere și pentru pacatelor și nestăntă a propriei

plângere sătăcă pentru a nu cădea cu intenție
nătă și pentru ca să ajungă la cea mai desăvârșită bunătate.

Iar cei lumește și întârziează pentru că nu sunt slăvite
și topesc dorința cele ale altora.

Când sunt săraci, se chinuiesc
îmbogățindu-se îmblanesc.

Intrărarea cea după Dumnezeu este bucurie.

⇒ stăruință în voia lui Dumnezeu

⇒ nedescurajare

⇒ pe fi iarăși cu grija

(12) Să nu te turbări de cai în fiercare ză, nici să ieș din luptă.
Să itai bărbătesc și cel rigozantă ingredie care te proiectează prelungită.

Rama ta e usor de tamădit, cît este încă proaspătă și caldă.
Dacă cele învechite, neîngrijite și învărsate sunt spate de vîndicat
și au nicioțe de multă îsteneală, de fier, de brici și de jocul ce le
învărsătează împotriva vîndicării.

(13) Multe și fac cu vromea de nemînducat.

Dacă Dumnezeu toate sunt cu patină (Hotăr. XIX, 26)

Dracul spune înainte de cădere că Dumnezeu e iubitor de oameni
spun după cădere că Dumnezeu e aspru.

Obs. Pentru aceasta și zice de diavol că e demam și rozbunător

Diavolul fiind demam al virtuții, după cădereea din ea și aresta
rozbunător (razoreții)

Obs. Înainte de a cădea cinora, dracul îl spune la păcat }
} el păring }
} el îndepărta }

spunând că Dumnezeu e iubitor
de oameni și hărță.

Să geteinde-l deci propriile gândurile placerei legate de păcat și să leanda-l
și să ducăndu-l la ea și să îndepărteze-l să facă voia lor, iar după aceea
voind să-l arunce în deșmudejde și să-l susțină în prizării desăvârșite
îi septorează astfel: « Vai, tăi, ce ai făcut? Căci Dumnezeu e drept și nu te
va iuda »

(14) Nu crede celui ce-ți zice după coderea în mici greseli:
"Bine era de m-am fi spus acasta. Tar nu e nimic."

Dar de multe ori tăruiri mici imblângează mânia mare a judecătorului.
(mici supărări că gresim)

(15) Cel ce se poziște cu aderărat toată viața în care nu plâng și socotește,
ca purtător, chiar dacă a răvănit atât lucruri bune în fa-

(16) Nimeni din cei ce plâng nu nu așteptă incredințarea (întării) în ceea ce
ești (mortu). Căci ceea ce este neacordat nu e sigur. Pentru aceea ar fi
corect: "Lăsa-mă să răsuflu prin incredințare, ca să nu mă duc de aci neincredințat"
(B. XXXVIII, 18)

(17) Unde e Duhul Domnului s-a doylegat legătura.
Unde e îmormântul s-a doylegat legătura.

Dacă ceva pleacă fără acesta, dacă să nu se amângăcio. Căci sunt legă-

Obs. Prin îmormântare intra totale bunătățile, între care și compoziția, prin care se
încredință întăriu. I-ar putea să iuniversul: orice păcat e însoțit de mănușa măndriei.
Dar între îmormântare și Duhul Sfânt este o legătură. Îmormântarea fund o constanță
accentuată de lui Dumnezeu, este o experiție a prezenței lui. Această constanță îl
face pe om să se simte să se socotească pe sine nemic, iar pe Dumnezeu totul,
pentru că Dumnezeu se află în el și mărtinea lui neșărită. Tar Dumnezeu nu e
prezent decât prin Duhul său.

(18) Cei din lume și numai ei sunt străini de aceste incredințe; Duhul Sfânt
meromâna
neaxiomatiză
și mai ales cei din lume sunt străini de propriețatea Duhului Sfânt.
Dar unii, sporind prin milostivire, cunoac în ceea ce urmă folosul.

(19) Het se ne plânge pe sine însuși nu se ocupă cu plânsul de cădereea
sau de cărarea altuia
Important! (✓)

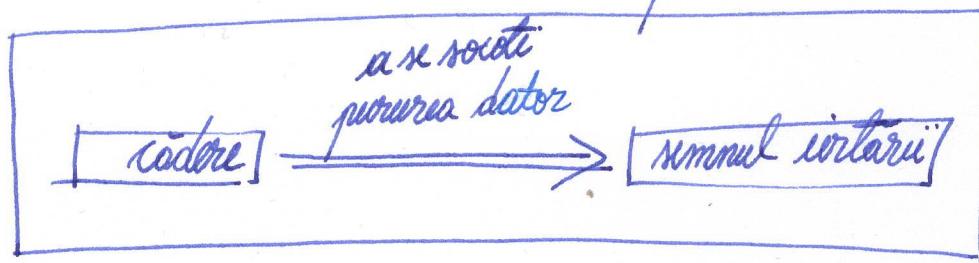
(20) Câinele muzcat de o ficio se manâie și mai mult pe ea
înfurindu-se neaxiomatiză mai mult pe ea doar durerea răni

(21) Să luăm aminte de nu sunătoare nu din curătă, ci din înrăutătire
a inelită constanță să ne muncă. **Important!!!!!!**

Obs Arvoa Iaria: „Dacă te vezi în vremea rugăciunii neocindit de nici un pacăt
ești cu aderărat liber și ai intrat într-aderăț în sfânta Lui odată
potrivit voii Lui”

Obs Tolstoi: „Constanța curăță e principiul de ostenelele nervoante
Portul e principiul de ostenelele nervoante
Frigiditatea e principiul de ostenelele nervoante
Răbdarea e principiul de ostenelele nervoante
Îndelungată-năbdarea e principiul de ostenelele nervoante”

(22) Semnul iertării cădorii sta în acela să coti purarea dator.

Obs Scăzărul se folosește și aici, ca de atâta ori de paradot:

Să stiu că nă ești lăsat nămă te scăzări purarea dator

Deu semnul iertării nu sta într-o linie nepăsătoare, ci într-o gruia
că este mereu dator nă fai cera pentru a merită iertarea.

Păcatul săvârșit devine astfel imbold de continuă înaintare în cele bune.
Păcatul săvârșit poate fi astfel o forță de continuă sensibilizare spirituală.

(23) Nu e nimic deoparte de îndurarea lui Dumnezeu sau mai mare ca ea.
De aceea cel pe deosebită suferință s-a înjunghiat pe sine.

Obs Cel ce deosebește în mila lui Dumnezeu sa emerăt
reflește pe sine. Cău nu mai face nimic pentru a se ridica din
răutatea păcatului pentru a înainta în bine.

(24) Semnul pocăinței plin de grija să înțelesc societatea noastră vrednică de toate neînțelesele vojuite și nesăzute ce nu se întâmplă, ba încă de se mai multe.

Obs „Lucrul pocăinței și trei din acesta trei:

• din curățirea gândurilor

• din rugăciunea minității

• din robdarea neînțeleselor și din propria noastră

Lucrarea pocăinței trebuie să aibă nu numai lucrare arătată de față și una înțeleghitoare, ca pe cei ce răsuie în curățire, rugăciune, robdare să îi facă reperimitori. Cauți fără cele trei vojuite nu se poate săvârși lucrul pocăinței.

Important!
nușare

curățire înțeleghitoare a gândurilor

rugăciune înțeleghitoare minității

robdare înțeleghitoare a neînțeleselor din exterior

→ pocăință
lucruri pocăință

curățire constantă de sine

rugăciune constantă de sine

robdare constantă de sine

→ pocăință

+ societatea sa fiind

vrednică de toate neînțelesele vojuite și nesăzute

+ recunoașterea în fata Domnului și vinei

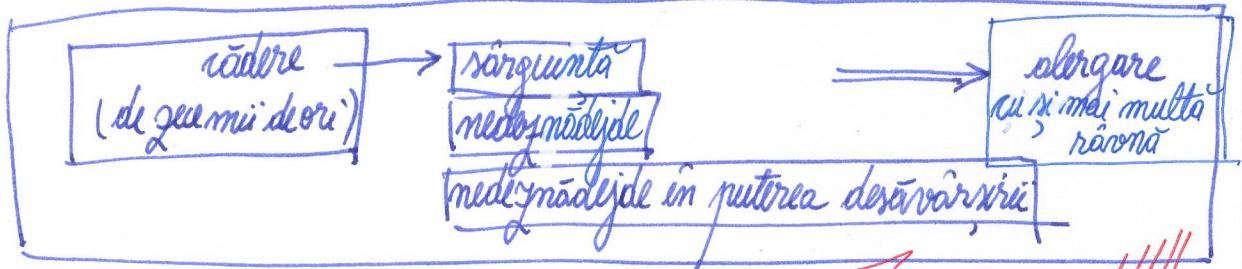
Important!

(25) Moise, după ce a văzut pe Dumnezeu în rug, s-a întors iarăși în Egipt la lucrarea ceramiciilor lui faraon cel jăndit. (care se intregă în numeric)
 Apoi iarăși se năse la rug, dar nu numai acolo, ci și în munte. Cel ce a avut parte de vedere niciodată nu deosebăjduse de sine. (✓)
 Iarăște mările Ier, dar s-a imbogățit, iarăși în cluj îndoit.

(26) Cumplită sunt în ceea ce trăindări rădările de după chemare.
 Ele facă nădejdea în picioare și-i convinț pe alții să rotoresc fricăt lumea și numai o singură ridicare din groapă. (✗)
 Important!

Obs, vorbind de ceea ce trăindări, parintele a desebit de ei pe ceea ce trăindări.
 Să aibă lumea și să vădă. Căci pe drapat curând aceia, trăindări sunt răvnitorii anevoiești ridicarea din noastră când au căzut într-o greșeală. →
 → căci apărătorii de trăindării lor nu mai au nădejde în neputință
 deoarece nu mai vor să se predă altor ostenele. /
 → Pentru aceasta rotoresc să e un lucru mare să se înțeleagă de greșeala prezenta
 fiind greu bolnavi.

(Dar) ceea ce sărginuiesc de ar cădea de [pe cîte mii de ori] nu deosebăjduse
 în puterea derăvării, și alearga spre ea cu și mai multă răvnă. (✗)

Important!!!!

CONCLuzie :

RIDICARE DE ZECI DE MII DE ORI!!! (✓)

Important!

27

Tă seama, și seama!

Nu ne întoarcem numai de la primul care ne-am rotit.
Că înintr-o altă, mai iurătoare.

28

Am văzut pe doi își înaintând spre Dumnezeu în același fel și în același timp.

Unul dințre ei era bătrân și înaintat în esteneli;

Celălalt era ușnic și slergă mai repede ca bătrânelui și a ajuns dințar la unul sănătos.

29.

Tă luăm aminte toti; dar mai mult decât am cîștigat.

Tă nu bolim în inimă de boala lui Origen și nevredinios

Obs

ORIGENISM

Tant multi astăzi, chiar dintre teologi, care ar dori o realitate a lui Origen. Nu-n dau seama că origenismul ducă la devalorizarea misiunii sau a șertului personal, a importanței temporului pentru măntuire și deci a persoanei. Total ducă către la spiritul. Tar bine ea se cade iarăși.

Origenismul e o teozie sau antropozofie, sau pantheism. Nu cunoaste volarea eternă a jucării persoanei și putința ei de renaștere odată cu în infinitatea dragostei personale a lui Dumnezeu. Deși Icarul,

lăudând exprimă spirea de mortificare a flăcării, pare să manifeste o desprețire a vieții în trup, nu găndește ca Origen, care consideră viețea în trup și misarea în ea o cădere din plină preexistență a spiritelor, și el dă o mare valoare acestui pentru că prin spirele vieții în trup, chiar dacă acesta nu are valoare în el însuși, se realizează măntuirea.

CREȘTINISM
= MISIUNE
misiune infinită
împotriva Dumnezeului
infinit

spite
ridică
ridică de
pe de mii de ori

Acestă invocătură, ORIGENISMUL, se face lumeni primite de uibetori de plăcere
dând ca motiv (pretext) iubirea de oameni afiliu lui Dumnezeu.

Obs, „Acela admitea pedepsirea păcatosilor pentru o greseală
pentru a se urăti de întinărirea păcatului în față chiriorilor. După aceea îi
restabilea în Imperia urărilor și pe acesta împreună cu dreptul, pretinand
în chip nou iubirea de omnia lui Dumnezeu.”

În rugătarea mea, mai bine zis în pocăință mea, se va apănde faptul rugăciunii
care mărturiează materiei păcatului:

(Ps. XXXVIII, 4)

30

{ Regula în chir
Pilda și iubina de pocăință }

șă-ți fie bine mai înainte romenitii
și între orânditori și nu vei mai avea nicio
inciadare de rău sortit în viață ta

pomă ce nu te va lumina Hristos, Fiul lui Dumnezeu
și Dumnezeu, întru iubirea pocăinței alei pline de grija.
Amin.

Prin pocăință ai urcat la cîndea breapta.

Prin ea ai urâtul ale cîinii simturi [răspind de pedepsă]
[răspind de exorciză]
fără de rău

prin psânză cea scleroză de
bunăvoie.